

PÄRN | REI

Tagurpidi

NUKU
teater · muuseum

→ EESTI NOORSOOTEATER

Esietendus
5. septembril 2020
Ferdinandi saalis.

TAURIPID
AUTOR Prit Pärn
DRAMATISEERIJAD Donald Tomberg, Kaspar Jancis, Leino Rei
LAVASTAJA Leino Rei
KUNSTNIK JA HELLIOOJA Kaspar Jancis
MUSIKALINE KUJUNDAJA Mait Visnapuu
VIDEOKUNSTNIK Sander Tuvikene
VALGUSKUNSTNIK Rene Liivamägi
LIIKUMISJUHT Viktor Lukawski

LAVASTUS ETENDUB
ÜHES VAATUSES.

...DORIS TISLAR,
LEE TREI,
MAIT JOORITS,
RISTO VAIDLA

MÄNGIVAD...

**„TAGURPIDI”
AUTOR
ON PRIIT PÄRN.**

**Priit Pärn on
animafilmlooja, kunstnik
ja karikaturist. Ta on
teinud pilte ja multifilme nii
suuretele kui väikestele.**

**Priit Pärn on
üks tänapäeva
tuntumaid
animarežissööre.**

**Priit Pärn on rajanud kaks
animatsiooniakadeemias.
Ühe Turu Kunstiakadeemias
Soomes,
teise Tallinnas,
Eesti Kunstiakadeemias.**

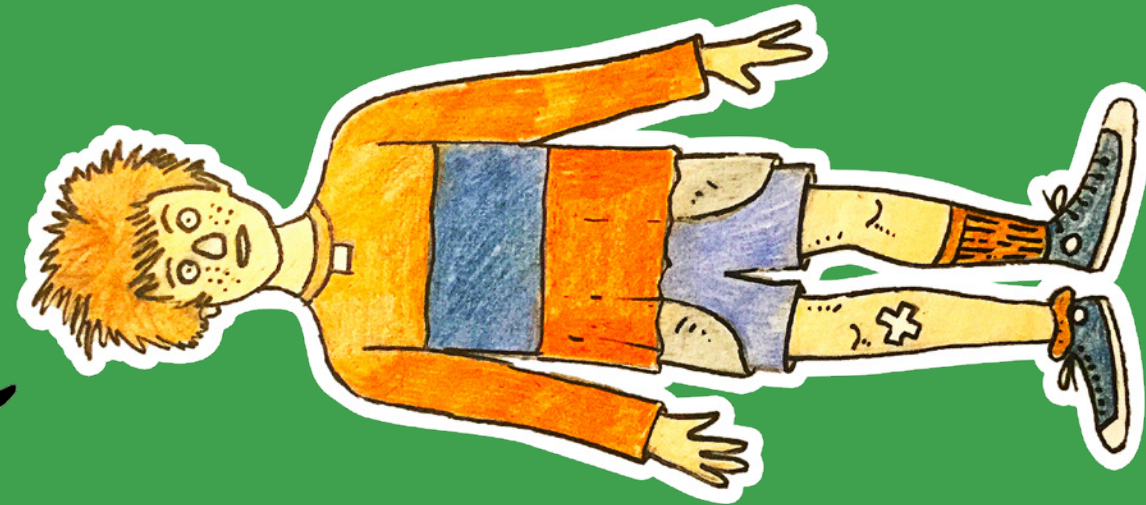
**..... PRIIT PÄRN
ON HARIDUSELT
BIOLOOG.**

**Priit Pärn on loonud ka
koomiksiraamatuid.
Raamat „Tagurpidi” valmis
tal aastal 1980.**

**Priit Pärna
lapsepõlv möödus
Tapal.**

LAVASTAJA LAPSEPÕLVE TAGURPIDIMAAILM JA KOOMIKSIRAAMATUD

Ma ei mäleta, mis hetkel „Tagurpidi” minuni jõudis, aga tunne on selline, et ta on seal alati olnud. Loogiline ka, sest raamat anti välja 1980. aastal, mil mina olin kaheksane. Koomiksiraamatud olid nagunii tol ajal harvad (aga neid oli!) ja need eristusid muudest raamatutest, mis selles vanuses poisi lugemislauale suunati või sattusid.

Ma elasin Rapla rajoonis Valtu kolhoosis ja raamatukogu oli meie majast paarisaja meetri kaugusel. Raamatukogu asus kolhoosi kontoris. Kontor ise oli kentsakas kompott tollasest äraspidisest maailmast. Alumisel korrusel erinevad ruumid töölisklassile, ülemisel brigadirid, raamatupidajad ja muu kõrgem seltskond (sinna ma ei sattunud kunagi ja ei ole kindel, kes see üldse päriselt eksisteeris). Alumise korruse eesruumis olid postkastid ja sinna tuli kogu küla post. Sel ruumil oli ajalehtede ja värske trüki lõhn. Ükski postkast lukus ei käinud ja nõnda sai sinna poetada ka kirju tüdrukutele, riskides sellega, et need ei läbi vanemate tsensuuri ega jõuagi adressaadini.

Postkastide kõrval seinal oli küla ainuke avalik telefon (see kahekopikalistega töötav aparaat), mida poistega kasutasime peamiselt selleks, et helistada telefoniraamatust leitud huvitavate nimedega

inimestele ja ajada võimalikult kontekstilagedat juttu. Kõned lõppesid tavaliselt kas vastuvõtja vihapurskega või helistaja naerupahvakuga. Ei meenu kordagi, et oleksin kasutanud seda aparaati sihtotstarbeliselt ehk selleks, et mingit olulist asja ajada.

Järgmine ruum oli „johnide” (hääldatakse täpselt nii nagu kirjutatakse) ruum. Siit läks trepp ülemisele tasandile ja johnidele oli mäletamist mööda jäetud trepi kõrval ja all asuv nurgake. Johnid olid turuvarblased, n-ö ühepäevatöölised, keda toodi iga päev Tallinnast (ca 60 km kauguselt) bussiga kolhoosi tööle ja õhtul viidi tagasi. Ju mingil kasvatus- ja ühiskonda integreerimise eesmärgil. Tegemist oli eluheidikutega, enamjaolt joodikud. Äärmiselt koloriitne seltskond. Johnide lahutamatuks tunnuseks oli rölge lebra odavast odekolonnist ja alkoholist (mõlemat tarvitati seepidiselt). Johnid rivistati hommikul kell 7.45 kontori ees üles, ehk täpselt sel ajal, kui ma kooli läksin ja seda karakterite värvipaletti oli alati huvitav jälgida (arvan, et sealt sai alguse minu huvi inimese kui niisuguse vastu). Seejärel saadeti nad mingitele lihttöödele, kas kartulit võtma või kuskile lauta appi. Nad said iga päeva lõpus palka, räägiti, et kümme rubla päeva eest. Ja see tundus absurdne – nad veeti bussiga Tallinna turuväravast kohale ja õhtul tagasi ning nad said palka,

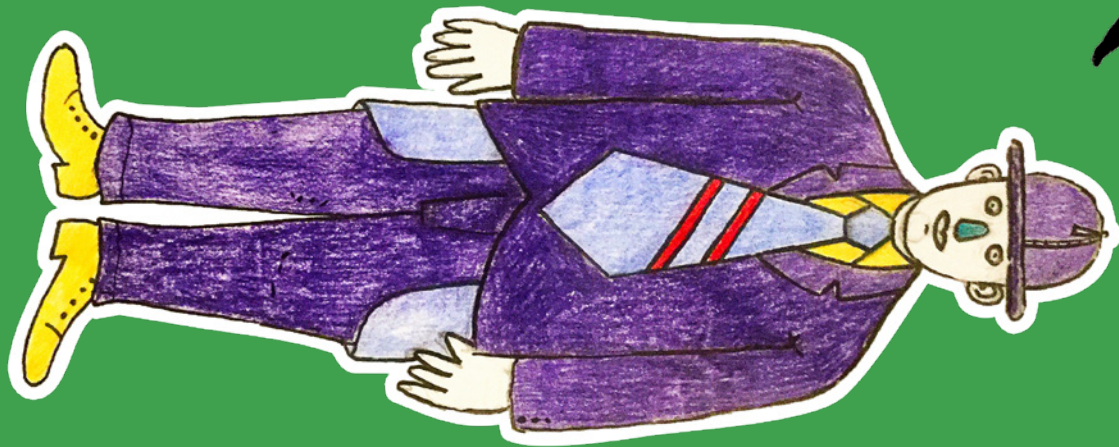
mis võimaldas neil teenida rohkem kui minu kopajuhist isal, kes töötas samas kolhoosis. Maksimumpalka nad ilmselt kunagi kätte ei saanud, sest asusid koheselt sissetulekut realiseerima, mistõttu ei pruukinud paljud neist järgmisel päeval rivis olla, ja seepärast oli tegemist ka üsna liikuva kaadriga. Niisiis, johnid olid küll peamiselt kuskil objektil, aga nendele eraldatud ruuminurgakeses olid arvatavasti nende asjad, igatahes selle ruumi atmosfääri kujundas kirjeldatud odekolonn- ja alkoholipakett miksituna highi ja mustusega. Postkastiruumis tuli kopsud õhku täis võtta ja johnide ruumist kiiresti läbi minna.

Johnide ruumist edasi oli juuksuri ooteruum. Seal oli ka odekolonnilõhna, aga see oli muidugi täiesti vastupidine johnide aroomile. Selles ruumis oli peen ja elegantne atmosfäär. Seal juuksurijärjekorda oodata oli kuidagi tõstetud ja pidulik tunne. Kord nädalas (või kuus, ei mäleta) oli lastejuuksuri päev ja siis me ikka poistega seal aeg-ajalt kuplitega toolide all ootasime. Sõbrale lõikas juuksur ükskord kääriga kõrva ja kompensatsiooniks sai sõber apelsini. Mis oli täielik absurd. Apelsine ei olnud isegi kuskil leti all. Aga juuksuril oli! Oi, ma mäletan seda lausa füüsilist kadedust, kui sõber plaasterdatud kõrvaga, võitja ilmel, uksest väljus, ja seda pingsat ootust juuksuritoolis, et

ehk meister libastub veel kord, torkab mulle kääriga põske ning ma väljun sealt samuti apelsiniga. Tühjagi. Saatus ei olnud minu poolel.

Juuksuri ooteruumist sai ka raamatukokku. Raamatukogu koosnes mõnest väikesest toakesest, mis kõik põrandast laeni raamatuid täis. See oli lahe maailm! Vanade raamatute lõhn ja kontrastne vaikus ümberringi. Seal tuli ikka käia kohustusliku kirjanduse järel, aga see oli ka üks õdus koht, kus lapata erinevaid teoseid ja endale lugemist otsida.

Koomiksiraamatud moodustasid omaette kirjandusliigi, mis mõistagi säänsete algklassijõnglaste silmad särama pani. Üks märgiline koomiksiraamat tollest ajast oli Teet Kuusmaa „Pontu ja Priidu”. Kusjuures mu mälestustes oli raamatu pealkiri „Priitu ja Pontu”. Seegi oli vist teatud mõttes defitsiit, aga selle olemasolust olin teadlik ja kui mul kord õnnestus see laenutada, siis hakkasin kohe väljudes lugema. Lugesin juuksuri ooteruumi, johnide uberikku ja postkastide ruumi lābides, lugesin johnide rivistuskohast möödudes. Olin jõudnud kontorist 80 meetri kaugusele purskkaevuni (külakeskuse vaieldamatu pärl), kui raamat läbi sai. Mõtlesin, et kui loetud, siis viin kohe tagasi. Viisingi, sain raamatukogutādilt kiita, sest teised lapsed ju

EESTI KOOMIKSITE AJALOOST

ootel. Astusin taas välja ja alles siis taipasin – loll! Oleks võinud ju seda raamatut kaks nädalat enda käes hoida ja vaadata ja lugeda palju hing ihkab, aga ei. Rong oli juba läinud. Ei mäletagi, kas vahepeal olen seda lugenud, igal juhul tuli hetkel meelde, otsisin Google'ist ja tellisin antikvariaadi kaudu paari euro eest. Üks oluline koomiksihitt oli ka Jean Effeli „Aadama ja Eeva armastus”, sellegi leidsin nüüd osta.ee lehelt kümne sendi eest. Ja muidugi Walt Disney „Piilupart, Miki ja teised”. Müstika, et need kaks viimast raamatut 70ndatel välja anti!

Priit Pärna „Tagurpidi” ja „Naljapildiaabits” on mõistagi tollaste koomiksiraamatute kuldvara. Eredamalt on meeles „Tagurpidi” huumor ja kohutavalt lahe pildikeel. Vaieldamatu lemmik kõikidest tollastest koomiksiraamatutest. Seda võis vaadata ja vaadata. Ikka oli lahe. Nii umbes aastat kümme tagasi mõtlesin esimest korda, et tahaksin sellest lavastuse teha. Plaanid olid valmis ja mõte jooksis, aga siis ei andnud Kulka raha ja sinna ta jäi. Nüüd võtsin taas ette. Ja see on olnud müstiline rännak. Üht dramatiseeringut kirjutades tuleb sama raamatut sadu kordi lugeda. Ja kui me seda dramaturg Donald Tombergi ja kunstnik Kaspar Jancisega tegime, siis imestasime ikka ja jälle, kuivõrd kihiline ja rikas on iga viimne kui pilt selles

raamatus. Tagantjärele saan aru, kuidas tollane aeg kubises vastuoludest ja kuidas see kõik on autorit inspireerinud.

Lavastust planeerima hakates olen lähtunud peamiselt Antsu loost, kes otsib tagurpidi maailmas iseennast ja oma teed. See on autoril olemuslikult täpselt tabatud – lapsed armastavad vägagi palju vastanduda, esitada tüütuseni küsimusi, miks on vaja teha just nii ja miks mitte teisiti. Ometi on nad ühel hetkel ise vanemad ja peavad tegelema samade küsimustega oma laste puhul. Ma ei ole tahtnud lavastuses tõmmata otseseid paralleele selle tagurpidi-maailmaga, milles praegu elame, aga kujundina on see siin tugevalt olemas. Meie tegeleme lavastuses konkreetse looga lapse perspektiivist nähtuna ja on tõenäoline, et paralleeli praeguse ajaga tõmbavad täiskasvanud vaatajad ise. Ning lapsed samuti, aga mõnikümmend aastat hiljem.

Leino Rei

Koomiks on väga kaval viis tekitamiseks lapses huvi raamatute ja lugemise vastu. Hea koomiksi pildikeel annab lugu atraktiivselt edasi. Tekst on koomiksis sageli pealtnäha teisejärguline, koosnedes hüüatustest või lihtsatest lühilausestest. Lapsele, kel tähed juba tuttavad, on see orgaaniline viis lugema õppimiseks – mõnede tähtede kokku veerimine ja liitmine need piltidest tekkiva fantaasia-lennuga annab juba tunde, justkui oleks käsil mahukas romaan. See väike eduelamus on aga oluline vundament lapse lugemisharjumuse kujundamisel, avades ukse avarasse kirjandus-maailma. Siinkohal ongi paslik vaadata, milline on koomiksi ajalugu ja areng olnud Eestis.

Koomiks on tihedalt oma aja ja ruumiga seotud nähtus. Esimene eesti autor, kes lõi piltidega värsslugusid, oli Karl August Hindrey. Esimese seesuguse, „Pambu-Peedu”, kirjutas-joonistas Hindrey 1902.–03. aastal Pariisis viibides, järgnesid „Seene-Mikk” ja „Piripilli-Liisu”. Ilmselgelt oli ta saanud mõjutusi saksa autori Wilhelm Buschi värsslugudest, mida avaldati ka Eestis. Hindrey lugude tegelasteks on valdavalt lapsed ja loomad, sisu on õpetlik – paha saab alati oma palga.

Ehtne välismaine ajalehekoomiks jõudis Eestisse 1930. aastail. Walt Disney filmistuudiote toodangu populaarsusele panid ka Eestis aluse kinodesse jõudnud multifilmid. Filmidele järgnesid rikkalikult illustreeritud juturaamatukesed, kus joonistuste kõrval kasutati ka otse filmidest võetud kaadreid. Päevalehes ilmuma hakanud Miki-Hiire koomiksiribad muutusid laste seas armastatud kollektioneerimisobjektiks ning inspireerisid katsetama ka kohalikke kunstnikke.

Täiskasvanutele suunatud koomiksi algeid võib leida karikaturist Gori töödest. Tema 1928. aastal ilmunud kogumikus „Knock-Out” leidub tavaliste karikatuuride kõrval ka üksikuid mõnest pildist koosnevaid ribasid, mida saadab kas pealkiri või piltide alla kirjutatud tekst. 1938. aastal alustas Gori lühikeseks jäänud järjelugu „Peremees ja sulane”, mis sarnanes toonastele ameerika lehekoomiksile.

Gorist viljakama ja populaarsema koomiksijoonistajana tõusis 1930. aastatel esile Romulus Tiitus. Ta toimetas pilkelehte Sädemed, mille veergudele ilmus peagi tema loomingu keskne tegelane Karla Toslem. Oma proua ja ulakast koolipoisist pojaga umbmäärases keskeas Toslem on lootusetult lapsemeelne, saamatu ja heitlik tüüp. Naljadeks annab ainet toslemlik käitumine

ja sellest lõputult tekkivate konfliktide isikupärane lahendamine. Tema koomiksikangelaskarjäär lõppes 1940. aastal. Sõjaeelsetes oludes juba lootustandvalt kuju võtma hakanud eesti koomiksi areng sai sõja algusega märgatava tagasilöögi.

Uus võim võttis sõja järel ajakirjandusväljaannete sisu range kontrolli alla. Välismaiste koomiksitate avaldamine oli lakanud juba varem, ent samamoodi kodus nüüd silmapiirilt ka kodumaine toodang.

Avaldamiskoha puudumine mõjutas koomiksi-valdkonnas toimuvat kogu nõukogude aja jooksul. Koomiks oli kunstilises mõttes sõltumatu ja väga mitmepalgeline, ent paraku ka nõrguke ning hõlpsasti ähmastuvate piirjoontega nähtus. Päril teadlikult ja järjekindlalt tegelesid selle alaga vaid vähesed.

50ndatel oli oma aja kohta haruldasetl järjekindel koomiksijoonistaja Alfred Saldre. Näiteks ilmus ajakirjas Pioneer 1954. aastal tema koomiks „Läikiv järv” – esimene suuremahulisem eesti autori koomiks.

Koomiksi põhilisteks ajakirjanduslikeks avaldamiskohtadeks kujunesid ajakirjad Pikker ja Pioneer, hiljem ka lasteleht Säde. Iseseisvad koomiksi-raamatud

hakkasid ilmuma alles 1970. aastatel. Need ajakirjad avaldasid naljapildiribasid näiteks noorelt Edgar Valterilt, aga ka tõlkeid, näiteks Pikris ilmunud ja 1960. aastatel Eestis väga populaarseks saanud karikaturistide Herluf Bidstrupi ja Jean Effeli karikatuurid.

Eesti koomiksi tegelik läbimurre toimus lastekirjanduse sildi all. Uue autoriteline tulles sai 70. aastatest eesti koomiksi õitseage.

1972. aastal ilmus Disney-vihikutest kogutud raamat „Piilupart, Miki ja teised”. Raamatu ilmumine sai võimalikuks, kuna Nõukogude Liidu lastel pidi olema tingimusteta maailma õnnelikem lapsepõlv, ent maailm liikus üha enam selles suunas, et õnnelik lapsepõlv ilma Disneyta ei tulnud kõne alla. Lastel silmis oli see peaaegu ilmutuslik raamat, mis tänu meeletule menule ja suhtelisele haruldusele omandas kohe kultusstaatuse.

„Piilupardi” järellainetuses hakkasid esile kerkima eesti autorite joonistatud koomiksid. 1970ndate jooksul sai koomiksist armastatud lastežanr ning ala jõudis ühe võimaliku tegevusvaldkonnana paljude kunstnike teadvusesse.

1973. hakkas Sädes ilmunud Teet Kuusmaa „Pontu ja Priidu” – heatasemeline ja lähenemisviisilt kaasaegne koomiksiriba lastele. Eesti esimene täiskasvanutele suunatud menukoomiks on Edgar Valteri „Jahikoera memuaarid”, mis ilmus 1974. aastal.

Priit Pärna panus eesti koomiksilukku on üks omapärasemaid ja kunstiliselt tähelepanuväärsemaid. Pärna „Kilplased” on ka näide sellest, kuidas hiljem joonisfilmiks muutuvad ideed mängitakse kõigepealt läbi koomiksis. Kaks pealtnäha lihtsakoelist mõistulugu, „Kilplased” ja eriti 1980. aastast pärinev „Tagurpidi” paistavad üldises kontekstis kõigepealt tugevalt silma oma trükitehnilise kvaliteediga. Mõlema raamatu pildilised vihjed ja naljad on märksa keerulisemad, kui lastest koosnev publik mõista suudaks. Tähelepanuväärsest ja kunstilise teostuse omapärsalt on neile töödele raske võrdväärseid leida ka rahvusvahelisel tasandil. 1983. aastal ilmus Priit Pärnalt veel „Naljapildiaabits”, milles leidub ka täiesti klassikaliselt vormistatud koomiksiribasid.

„Tagurpidi” paistab silma ka selle poolest, et see on tõlgitud näiteks soome ja taani keelde: üldjuhul ei jõua eesti koomiksid väljapoole oma keeleruumi.

Eesti väarikaim koomiksisari on Olimar Kallase Kiviküla-seeria. 1980. aastate esimesel poolel Pioneeris avaldatud tööd tegid koomiksijoonistajana tuntuks ka Raivo Järvi, näiteks põnevuslood „Võitlus tule pärast” ja „Muinasjutt Tulipoisist”. 1990. aastatel jätkas Järvi põhiliselt lastele mõeldud naljakoomiksiga ajakirjanduses.

Loogiliseks lõpuks nõukogudeaegse eesti koomiksi loole on 80. aastate keskpaik, mil tsensuuri leevendamise tõttu hakkab tähelepanu seni õitsenud lastekoomiksilt eemale nihkuma, samal ajal kui täiskasvanutele suunatud Pikker lubab autoritele üha julgemat eneseväljendust.

Eesti kõigi aegade edukaim koomiks on Madis Otsa „Pesakond”, mis alustas ilmutist 1994. aastal ajalehes Post.

Ülevaade põhineb Mari Laaniste artiklisarjal „Lühülevaade eesti koomiksi ajaloost”, Vikerraar 1, 4 ja 7, 2001.

**MÕNIKORD ON
TAGURPIDI SAMA
MIS ÕIGETPIDI.**

Palindroom on iidvana sõnaseadmisvõimalus. Palindroomideks nimetatakse sõnu ja lauseid (mõnikord koguni ka pikemaid tekste), mille mõte jääb samaks, sõltumata sellest, kas lugeda neid eest taha või tagant ette.

**Tsutsu
mustust...**

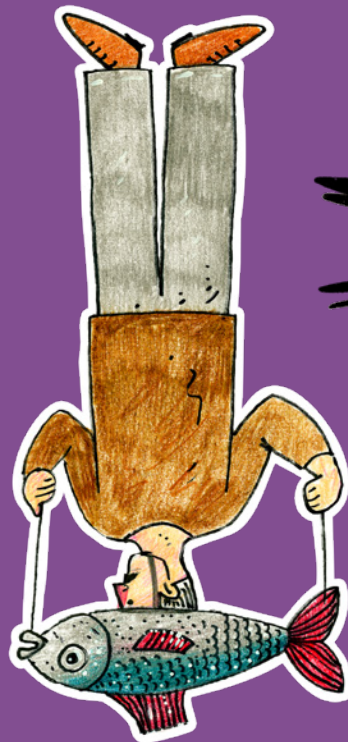
Öötöö.

**Latrav
kvartal.**

Muna-anum?

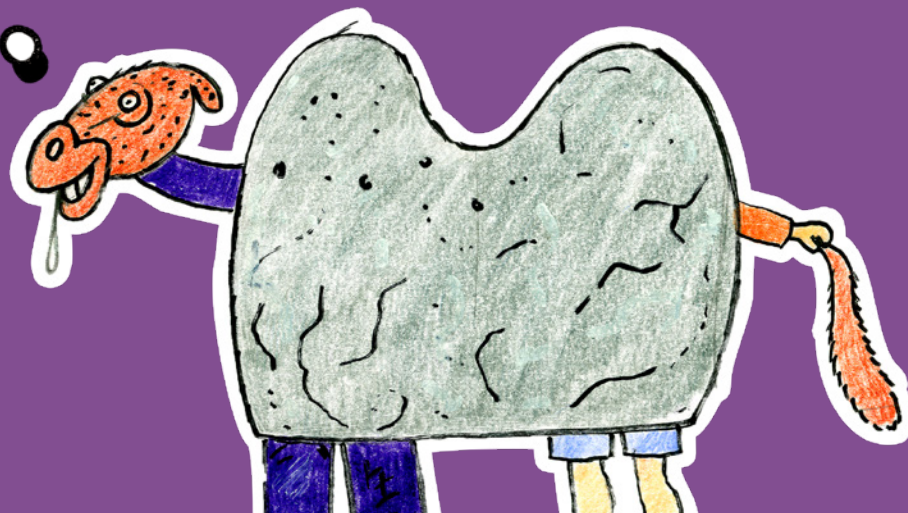
**Anum seesama,
kama sees muna.**

Kiiiiiiki!

Luukerekuul...

Mida ütleb kaamel? Mõtlesia palindroom.

NÄITLEJATE JA LAVASTAJA
TAGURPIDISTAMISI JA
LEIUTISI „TAGURPIDI” “

...PROOVIDEST:

JUTUMULLI-
HULLUS ehk
JULLUS.

ETTEÜTLUS –
näitleja astub
sammu ette ja
ütleb oma teksti.

Level 2 - JUTUMULLI-
HULLUSÄRK.

Level 3 - JUTUMULLI-
HULLUPUUSÄRK.

JUTUMULLIKAS –
noorveis, kes armastab
jutte vesta.
Koomiks kasutatab
jutumull slängis.

Mine võta nüüd
kinni või tule
jätta lahti.

Kindla
vastand
on sokla.

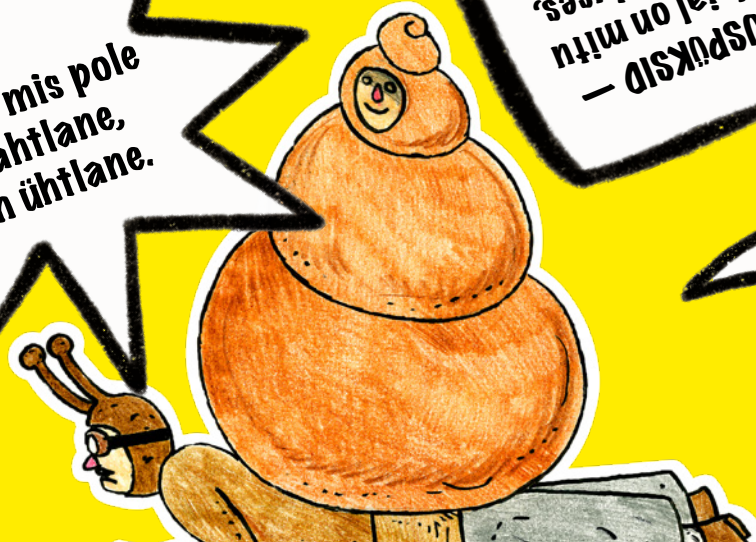
Arsti juures öeldakse
alguses, et võtke end lahti
ja visiidi lõppedes - võtke
end kokku.

Kõik, mis pole
kahtlane,
on ühtlane.

ÕNGEHAMBAHARJAKONTRABASS —
objekt, mida näitleja mängib tagurpidi otstarbel -
näiteks hambahari, mida kasutab kontrabassina.
Saab kasutada ka tagasisidena
ehk „ära hakka mulle seda
õnehambaharjakontrabassi mängima”.

ALUSTUSPÜKSID —
kui näitlejal on mitu
rolli ühes etenduses,
siis kõigepealt paneb
ta jalga alustuspüksid
ja viimasesse
stseeni lähleb
FINAALPÜKSTEGA.

LIIDRISÄRK —
esinäitleja
kostüümi osa.

Soodushinnaga parkimine Eesti Noorsooteatri külastajatele

Eesti Noorsooteatri koostööpartner, parkimiskorraldaja Ühisteenused pakub soodushinnaga parkimisteenust valveta Rannamäe tee 5 parklas kõikidel nädalapäevadel. Fikseeritud tasu 3 tunni eest on 2 eurot. Soodushinnaga teenuse aktiveerimiseks saada sõnum sisuga: auto number, tühik, ENTEATER (näide: 123ABC ENTEATER) numbrile 1902. 3 tunni täitumisel jätkub teenus tavatariifi alusel: 30 minuti maksumus on 1.25 €. Parkimisteenuse lõpetamiseks tule helistada numbril 1903.

Eesti Noorsooteatri tervise eest hoolitseb Reval-Sport!

Peresõbralik vee- ja saunakeskus keset südalinna.

Aia 20, Tallinn
tel 641 2068
revalsport.ee

Teatri-imed jätkuvad Nukuteatrimuuseumis!

Nukuteatrimuuseumis avaneb muinasjutuline teatrimaailm täis huvitavaid lugusid ja arendavaid tegevusi.

Muuseumis saad kogeda, kuidas materjalist saab teatri väljendusvahend, proovida eri liiki nukke elama panna, rännata ringi teatriajaloos, katsetada, mis juhtub maski või varjusirmi taha minnes, tutvuda teatriametitega.

Lisaks toimuvad muuseumis: etendused, töötoad, kohtumised näitlejatega, koolitunnid, sünnipäevapeod ja veel palju loomingulist ning põnevat!

Sama päeva teatripiletiga muuseumikülastus soodsam!

eestinoorsooteater.ee/muuseum

EESTI NOORSOOTEATER

TEATRIJUHT Joonas Tartu · KUNSTILINE JUHT Mirko Rajas
PEAKUNSTNIK Rosita Raud · ETENDUSTEENISTUSE JUHT Hannele Känd
TURUNDUSJUHT Marie Pullerits · KOMMUNIKATSIOONIJUHT Peep Ehasalu
MUUSEUMI JUHATAJA Maria Usk · LAVASTUSALA JUHATAJA Anni Rajas
TEHNILINE JUHT Revo Koplus · TEENINDUSJUHT Anna Leiner
BÜROOJUHT Maarja Kalmet · HALDUSJUHT Ahto Paju
IT- JA MULTIMEEDIA SPETSIALIST Indrek Rammus
PEARAAMATUPIDAJA Nele Brandmeister · RAAMATUPIDAJA Annika Visnapuu
KIRJANDUSTOIMETAJA Kati Kuusemets · DISAINER Helmi-Elfriede Arrak
NÄITLEJAD Andres Roosileht, Anti Kobin, Doris Tislar, Helle Laas, Getter Meresmaa, Jevgeni Moissejenko, Kadri Suits, Kaisa Selde, Karl Sakrits, Katri Pekri, Laura Kukk, Laura Nõlvak, Lee Trei, Liivika Hanstin, Mait Joorits, Mart Müürisepp, Mihkel Tikerpalu, Risto Vaidla, Sander Roosimägi, Taavi Tõnisson, Tiina Tõnis
GRIMEERIJAD Aimi Etverk, Triin Klaas
ETENDUSE JUHID JA REKVISIITORID Airike Vipp, Liisi Tegelman, Reet Loderaud
VALGUSALA JUHATAJA Madis Kirkmann
VALGUSTAJAD Erik Pello, Targo Mäilmaa, Triin Rahnu
VIDEO- JA HELIOSAKONNA JUHATAJA Mait Visnapuu
VIDEO- JA HELITEHNIKUD Liina Sumera, Markus Robam, Mikk Mengel
VANEMKOSTÜMEERIJA Kristel Hansen · KOSTÜMEERIJA Tiina Salmus
PEALAVAMEISTER Janek Saareli
LAVAMEISTRID Jaagup Mägi, Mikk-Artur Ostrov, Oliver Puju, Roger Teppo
NUKUMEISTRID Annika Aedma, Evelin Vassar · NUKUTEHNIK Mihkel Vooglaid
BUTAFOOR Luule Kangur · DEKORAATOR Krista Norden
DEKORATSIOONIMEISTRID Andres Josing, Mihkel Niinemets
ÕMBLEJAD Jaanika Simmer, Kerli Praks · REKVISIITOR-VARUSTAJA Riho Tammert
MÜÜGIJUHT Anneli Albert
MÜÜGIADMINISTRAATORID Anne-Mai Arust, Karmen Mägi, Liina Möttus, Liisa Tammert · TEENINDUSJUHI ABI Viia Mänd
KOHVIKUTEENINDAJAD Birgit Ratassepp, Heidi-Li Kärner, Kristel Kaing, Stella-Maria Pungas
MUUSEUMIKURAATORID Gerli Mägi, Iiti Niinemets
MUUSEUMIJUHENDAJAD Laura Linna, Liisa Luhakivi
VANEMPILETÖÖR Jane Kütson
PUBLIKUTEENINDAJAD Anne-Mai Arust, Edith Horm, Eha Simson, Elle Himma, Esme Kassak, Helle Veskimägi, Ingrid Faltis, Ivi Lõhmus, Liisa Tammert, Luisa Susanna Kütson, Madli Rätsnik, Ronja Marie Tepp, Signe Kamp, Tiia Sander, Tiina Türrpuu
PUHASTUSTEENINDAJAD Illar Kask, Ilona Avdejeva, Kif Tamme, Svetlana Fortõgina, Tiiu Metsalo

LAVASTUST ETTE VALMISTANUD MEESKOND

LAVASTUSALA JUHATAJA Anni Rajas · TEHNILINE JUHT Revo Koplus
ETENDUSE JUHT JA REKVISIITOR Liisi Tegelman · HELITEHNIK Mait Visnapuu
VALGUS- JA VIDEOTEHNIK Erik Pello · LAVATEHNIK Jaagup Mägi · KOSTÜMEERIJA Tiina Salmus
GRIMEERIJAD Aimi Etverk · DEKORATSIOONID VALMISTASID Andres Josing, Krista Norden, Mihkel Niinemets, Kohila Metall
KOSTÜÜMID ÕMBLESID Jaanika Simmer, Kerli Praks
NUKUD JA REKVISIIDID MEISTERDASID Annika Aedma, Evelin Vassar, Luule Kangur, Mihkel Vooglaid
VARUSTAS Riho Tammert · MUUSIKA MÄNGISID LINTI Eno Kollom, Henry Tiisma, Martin Kork, Indrek Tiisel, Juuli Lill ja Kaspar Jancis
KAVA KOOSTASID kati Kuusemets, Prit Põldma, Donald Tomberg
KAVA KUJUNDAS Helmi-Elfriede Arrak

Kavas on kasutatud lavastuse kunstnik Kaspar Jancis kavandeid ning Gabriela Liivamägi fotosid.

Eesti Noorsooteater

eestinoorsooteater

Eesti Noorsooteater · Lai 1/Nunne 4 · 10133 Tallinn
Info ja piletite tellimine 6679 555
kassa@eestinoorsooteater.ee
eestinoorsooteater.ee

EDASPIDI VÕID MÕTELEDA TAGURPIDI!

7kohvipoissi

Dr. Hauschka

PILETILEVI

ÜHISTEENUSED

CLUB ONE

©Ecoprint

KULTUURIMINISTEERIUM

EESTI KULTUURKAPITAL

TallinnCard

ECKERÖ LINE

Nordic Hotel Forum

partner ★